

Sygn. akt IV CSK 760/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa M. P.
przeciwko M. A.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 czerwca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z dnia 5 czerwca 2014 r., sygn. akt I ACa 157/14,

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1800 (tysiąc osiemset) zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 5 czerwca 2014 r. pozwana M. A. uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jej oczywistą zasadnością wynikającą z faktu, że zaskarżony wyrok „został wydany wskutek naruszenia przepisów prawa materialnego - art. 465 Kodeksu cywilnego poprzez jego niezastosowanie, skutkujący przyjęciem, iż okoliczność posiadania przez pozwaną dwóch egzemplarzy umowy nie stanowi dowodu spełnienia przez nią świadczenia”.

W odpowiedzi na skargę powód M. P. wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania ewentualnie o jej oddalenie, a ponadto o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania albo skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi, a zatem na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., skarżąca nie przedstawiła stosownej argumentacji prawnej, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanego w skardze przepisu prawa materialnego, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego wyroku oraz podstawy, na której oparła skargę (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.).

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, pozwana pominęła aspekt „oczywistości” zarzucanego naruszenia prawa, ograniczając się do przytoczenia podstawy skargi oraz fragmentu jej uzasadnienia i nie wskazując żadnych okoliczności, które mogłyby uzasadniać twierdzenie o wystąpieniu przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżąca nie wskazała nawet, że zarzucone naruszenie art. 465 k.c. (powołanego bez określenia konkretnego paragrafu) ma oczywisty charakter. Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że uzasadnienie wniosku oraz podstaw skargi to dwa niezależne i odrębne elementy konstrukcyjne skargi, pełniące odmienne funkcje i wymagające przedstawienia właściwej dla każdego z nich argumentacji prawnej, co oznacza, że uzasadnienia te nie mogą być traktowane zamiennie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 oraz z dnia 3 grudnia 2003 r., I CK 421/03, Prok. i Pr. 2004, nr 2, poz.38). Przytoczenie podstaw skargi oraz ich uzasadnienie samodzielnie służy jedynie wykazaniu, iż skarga jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, nie zaś przekonaniu, że zasadność ta ma oczywisty, a zatem kwalifikowany charakter.

Należy dodać, że podstawa faktyczna orzeczenia, która wobec braku zarzutów procesowych pozostała niewzruszona, obejmowała szereg okoliczności, nie zaś jedynie wskazany przez skarżącą fakt posiadania przez nią dwóch egzemplarzy umowy pożyczki, co nie mogłoby pozostać bez wpływu na ocenę prawidłowości stosowania powołanego art. 465 k.c.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania ze skargi rozstrzygnięto stosownie do art. 98 § 1 i 3, art. 99 i art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.